rozloučení a kloužeme se dál.

Zkrátím to, neboť všude dělal Jirka stejné divadlo a já úplně totožně naděloval. Lukáš mi pokaždé pomáhal s nůší na záda a ze zad a spolu se mnou uklidňoval Jirku, když se příliš vložil do své pekelné role.

Do svých domovů jsme se rozcházeli unavení, zhmoždění na všemožných místech, ale plní štěstí a velice příjemných pocitů radosti, protože jsme přece pomáhali zachovat krásnou starou tradici mikulášské nadílky.

Povídky, pohádky a další

7. Mikuláš

Téměř všechny české děti mají rády toho dobrotivého vousatého světce, který jim v předvečer svého svátku naděluje různé sladkosti a drobné dárečky. Toto se děje především pokud jsou hodné a umí nějakou básničku nebo písničku. Je to tak trochu divadlo, ale má dlouhou tradici. Děti ho však milují, neboť jim pomáhá přežít adventní dobu, kdy čekají na Ježíška.

Když jsem 1.prosince přišel domů ze školy, uvítala mě máma: „Ahoj, Čendo.“

„Ahoj, mami,“ odpověděl jsem a odložil čepici, šálu, rukavice a zimní bundu.

Z kuchyně se ozval hlas tety Věry: „Nazdar, Čendo.“

„Ahoj, teti,“ řekl jsem a šel do pokoje psát úkoly.

Věra byla mámina nejmladší sestra. Před pěti lety se vdala za vedoucího drogerie. Pomáhala svému muži a mému strýci Otakarovi s obchodem a starala se o jejich dvě děti Rudolfa a Evu.

Napsal jsem si úlohu z matematiky a věnoval se příjemnému odpočinku.

Najednou mě volala máma: „Čendo, pojď sem!“

Přiběhl jsem tedy do kuchyně. Teta Věra seděla u stolu a s nevšedním zaujetím a chutí likvidovala máminu sváteční bábovku.

„Hej, čerte, přestaň! Tohle jsou v podstatě hodné děti!“ okřikl jsem Jirku svým nejhlubším hlasem a jako by shůry, abych zněl nadpřirozeně. „Anděli, pojď sem a řekni sám, jsou ty děti hodné?“

Lukáš se podíval na oba prcky. Viděl stejně jako já, že se Jirky pořádně bojí.

„Máš pravdu, Mikuláši, v knize hříchu nemají téměř žádné velké prohřešky,“ řekl Lukáš mírným jakoby andělským hlasem.

Jirka se rázem zklidnil a jen sem tam lehce zatřásl řetězem. Lukáš mi pomohl s nůší a Jirka se raději držel stranou.

Děti mi od recitovaly naučené básničky a já je pochválil. Potom jsem oběma předal balíčky. Poučil jsem Evu a Rudu, že mají být hodní a poslouchat rodiče, učitele a učitelky ve škole. Oni to rádi slíbili, my se rozloučili se a pokračovali v naší obchůzce.

Náledí trochu povolilo, tudíž cesta nebyla zas tak nebezpečná.

Pravda dvakrát nás málem vyhodili z tramvaje, kterou jsme museli použít k přesunu za dalšími dětmi. Chtěli nás vyloučit z přepravy, neboť nás pokládali za nebezpečné blázny. Hlavně Jirka vypadal opravdu šíleně. Jakýsi stařeček, které ho jsme potkali na ulici, nás strkal k čistírně a vykřikoval cosi o tom, že takoví chuligáni patří do polepšovny, a ne na ulici. Naštěstí jsme se mu vysmekli a mohli pokračovat.

Další zastávkou byly Jirkovi mladší sourozenci.

Sotva jsme vešli do obýváku, spustil můj kamarád takový bengál, že by se modlil snad i ten největší ateista. Jirkovi dva mladší sourozenci byli vyděšení bezmála až k smrti. Musel jsem ho uklidnit. Pak už všechno probíhalo úplně stejně jako u tety Věry. Básnička, poučení, balíček,

„Hoši, mám nápad, sednem si na můj pytel a pojedem dolů jak lordi,“ navrhl Jirka.

„Určitě je to lepší než si zlomit nohu nebo ruku,“ konstatoval jsem.

Jirka položil na zem velký pytel, který si vzal na odnášení hříšníků. Postupně jsme si na něj sedli všichni a za minutu potom už jsme frčeli jak po másle. Jestli nás někdo viděl, musel si myslet, že jsme totálně ztratili rozum, když ve svých osmnácti nebo devatenácti letech jezdíme na pytli jako malé děti.

Před dům tety Věry jsme dojeli v rekordním čase čtyř vteřin. Vstali jsme z pytle a opravili si podle našich odrazů v blízké výkladní skříni oděvy. Oklepali jsme ze sebe sníh a mohli jsme jít nadělovat.

Teta Věra mi krom mikrotenových sáčků se zlatými hvězdičkami s nadílkou půjčila i kopie klíče od domu a od bytu. Za chvilinku už Jirka poprvé zablekotal v předsíni jako čert a k tomu zachrastil řetězem, jakmile jsem opatrně a potichoučku odemkl dveře tetina obydlí.

Z obýváku jsem zaslechl dětský jekot a zvuk utíkajících nohou. Palcem jsem klukům ukázal, kam máme jít. Jirka otevřel dveře obýváku naplno.

„Blebleble,“ huhlal naštvaně a zlověstně zároveň a třásl řetězem. Prý tu jsou pořádně zlobivé děti!… Kdepak jsou? Já je odnesu do pekla!… Vy dva si nezasloužíte nic jinýho než uhlí a brambory!“ Jirka vytáhl ze své kapsy bramboru a pár kousků uhlí.

Sazemi začerněná tvář, kožich s chlupy ven, velký jutový pytel s našitými záplatami, to vše dělalo z jinak celkem pohledného kluka obludu vskutku pekelnou.

Ruda a Eva se krčili v rohu. Viděl jsem, že musím zakročit.

„Cos mi chtěla, mami?“

„Věra chce Rudovi a Evě udělat mikulášskou nadílku se vším všudy, ale nechce, aby u nich naděloval někdo, koho vlastně nezná,“ vysvětlovala máma.

„Chtěla bych, abys to udělal ty, Čendo. Ruda ani Eva tě moc neznají, tak by to mohlo vyjít,“ přidala se teta Věra.

„Rád pomůžu… Seženu pár kamarádů, abych měl kompletní sestavu a můžeme se do toho pustit,“ souhlasil jsem s Věřiným návrhem.

„Tady máš přichystaný balíčky… A co se týká oblečení…“ načala teta Věra a podala mi dva naprosto identické sáčky s cukrovím a drobnými hračkami.

„Vypůjčím si kostýmy od ochotníků,“ pronesl jsem sebevědomě.

„Skvěle, Čendo, vytrhl jsi nám trn z paty,“ řekla teta Věra.

Jakmile odešla, pustil jsem se do telefonování kamarádům.

Jirka souhlasil s účastí na chystané akci Jakub měl angínu a musel být doma. Bořek, Karel a Marek byli všichni nastydlí. Jen Lukáš mohl přijmout poslední místo v mikulášské partě. Všichni mí přátelé chtěli, abychom k nim zašli, protože mají mladší sourozence a návštěva Mikuláše s celou družinou by jim udělal radost. Navíc bychom tím pomohli jejich jejich rodičům, kteří marně sháněli někoho, kdo by jim nejen nadělil připravené dobroty a dárečky, ale také řádně poučil o tom, že mají být hodné a poslouchat své rodiče a učitele ve škole.

S tímto plánem jsem rád souhlasil.

Hned druhý den ráno jsem šel za vedoucí ochotnického spolku v Plzni, za paní Vojáčkovou.

„Paní Vojáčková, potřebuju si půjčit kostýmy na Mikuláše, anděla a čerta… S kamarády budeme nadělovat a chceme vypadat trochu k světu," prosil jsem s pohledem smutného štěněte.

„Slib mi, že nic nezničíte a že se zastavíte i u nás a můžeš si to půjčit," odpověděla mi paní Vojáčková.

„Přísahám, že nic nezničíme a že se u vás zastavíme," zvedl jsem ruku ke slavnostní přísaze.

Paní Vojáčková se usmála a vydala mi kostýmy Mikuláše, anděla a čerta. Pečlivě jsem je poskládal do batohu a dal si to na záda.

Zastavil jsem se v ovoci a zelenině a koupil asi půl kila brambor pro zlobivé potomky. Následovala cesta do uhelných skladů, kde jsem si za malý poplatek opatřil asi deset kousků bílinské kostky.

Pátého prosince v pět večer už jsem měl přesně promyšlený plán naší obchůzky. Všechny balíčky jsem narovnal do nůše v pořadí, v němž jsme hodlali nadělovat. Ty děti, které bydlely nejblíže, jsme hodlali navštívit nejdříve, proto jsem jejich balíčky dal nahoru.

Kluci přišli včas. Teď zbývalo určit role.

„Lukáši, ty budeš perfektní anděl," řekl jsem a podal Lukášovi kostým.

Lukáš měl skutečně nevinnou tvář vroubenou blonďatými kudrnami a pomněnkové oči.

Na můj návrh jen kývl.

Kostýmy jsem přece vypůjčil já a tudíž jsem měl právo rozhodovat o tom, kdo bude jaká postava.

„Jirko, tobě stoprocentně padne role čerta… A já budu Mikuláš," řekl jsem.

Když jsme si rozdělili úlohy, oblékli jsme se a já seznámil kamarády s naším itinerářem.

Lukáš mi pomohl s nůší na záda a vyrazili jsme. Hned po prvním roku na chodníku Jirka podklouzl na ledovce a dosedl rovnou na biskupa…

„Já mám zadnici snad rozsekanou na kaši!" stěžoval si při vstávání.

„Musíme bejt opatrný, jinak si všichni nabijeme zadek," prohodil Lukáš.

Našlapovali jsme opatrně jako kočky a šli pomaleji než penzista na procházce. Lukášovi se přesto trochu sešoupla křídla, která měl upevněná jako aktovku do školy a svatozář, vyrobená ze zlaté vánoční girlandy, mu visela přes levé ucho.

Jirkovi chrastil řetěz kolem pasu pokaždé, když se trochu sklouzl, což bylo prakticky pořád. Rohy mu každé dvě minuty sjely dozadu a on je musel neustále srovnávat do původní polohy.

Já se sice opíral o berlu, kterou jsem mohl používat jako brzdu, i tak se mi mitra sesunula přes jedno oko a musel jsem ji každý pět minut upravovat, abych vůbec viděl.

K tetě Věře se šlo z kopce. Stáli jsme na hraně svahu a přemýšleli. Co teď? Když to klouzalo po rovině, co teprve z kopce?